

CHIA SẺ NỘI DUNG HỌC TẬP

ĐỀ TÀI 551

NHÀ KHÔNG GIỐNG NHÀ THÌ RẤT ĐÁNG LO

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h50' sáng thứ Bảy ngày 12/06/2021.

Khi Hòa Thượng cầu học Giáo sư Phương Đông Mỹ, Hòa Thượng đã viết một bức thư khiến Giáo sư đọc mà toát mồ hôi. Giáo sư quá cảm động trước tấm lòng chí thành chí kính và tâm cầu học tha thiết của Hòa Thượng. Để thành toàn cho tâm cầu học và bảo hộ tâm cho Hòa Thượng, Giáo sư đã dạy riêng một mình Hòa Thượng tại nhà của Giáo sư.

Giáo sư Phương Đông Mỹ nói: “*Ngày nay, tiên sinh không ra tiên sinh, học trò không ra học trò*”. Giáo sư nói câu này cách đây 30 năm. “*Tiên sinh*” là người làm Thầy Cô giáo, họ đến trường vì để nhận lương. Học trò đến trường để có học vị, có bằng cấp. Thầy trò không còn ân nghĩa, tình nghĩa, đạo nghĩa. Hậu quả là học trò đánh Thầy, mắng Thầy.

Gia đình không ra gia đình. Con cái mắng chửi Cha Mẹ, thậm chí giết hại Cha Mẹ. Những việc tưởng như không thể xảy ra nhưng đã xảy ra. Tất cả đều do giáo dục mà ra. Ngay từ trong thai giáo, Cha Mẹ tùy tiện làm những việc trái luân thường đạo lý, trái pháp luật. Sau khi con sinh ra, Cha Mẹ cung phụng cơm bưng nước rót. Từ nhỏ, con cái đã tưởng rằng làm người phải như vậy, tưởng rằng Cha Mẹ phải làm nô lệ, hầu hạ chúng. Nếu Cha Mẹ không vừa ý chúng thì chúng mắng chửi. Thế mà người ta vẫn chưa cảnh giác, chưa phản tỉnh. Có người nói với Thầy: “*Những trường dạy chuẩn mực, phép tắc hay quá nhưng nhà con xa quá, không cho con theo học được*”. Thầy chỉ mỉm cười không nói gì. Ngày xưa Mạnh Mẫu chuyển nhà 3 lần để con có môi trường học tập tốt nhất. Thầy luôn quan niệm rằng, người lớn là Ông Bà, Cha Mẹ. Người lớn phải hi sinh, không được hưởng thụ mà phải tập trung giáo dục thế hệ con cháu.

Ngày nay, có cụ ông 80 tuổi xâm hại cháu gái của mình, khiến xã hội đau lòng. Hàng ngày, trong cuộc sống họ vốn phóng túng tư tình cho nên đến lúc sắp chết rồi mà vẫn còn làm việc trái luân thường đạo lý như vậy. Xã hội nhan nhản những chuyện Cha lấy con, con lấy Cha... Đó là tác hại của việc gạt bỏ đi giáo huấn của Phật Bồ Tát, gạt bỏ đi giáo huấn của Thánh Hiền, xem thường giáo dục luân lý đạo đức. Có người Cha lấy hết các con gái của

mình. Người con gái cả khi thấy em gái của mình sắp bị xâm hại thì không thể chịu nổi liền tố cáo Cha của mình. Khi được hỏi *“tại sao ông lại làm như vậy?”*, ông ấy nói rằng: *“Cây tôi trồng thì tôi phải hái quả”*.

Ngày xưa không có những việc như vậy, ngày nay thì những việc như vậy diễn ra quá nhiều. Người xưa có câu: *“Khẩu thị tâm phi”*, miệng thì nói tốt nhưng tâm lại không phải vậy, ngoài miệng nói một đằng nhưng trong lòng lại nghĩ một nẻo. Lời và tâm hoàn toàn trái ngược nhau. Người làm con ngỗ nghịch với Cha Mẹ, rồi đi dạy con của mình thì chắc chắn những đứa con của thế hệ sau cũng sẽ ngỗ nghịch. Người học trò phản Thầy mà đi làm Thầy giáo thì những học trò của thế hệ sau cũng sẽ phản Thầy. Đó là đạo lý nhân quả.

Hòa Thượng nói: *“Theo thống kê, trong những thanh thiếu niên phạm tội thì 90% đều xuất thân từ những gia đình của có vấn đề”*. Trong gia đình, Cha Mẹ bất hòa, Cha đi với bồ, Mẹ đi với bồ. Cha Mẹ không yêu thương nhau, không kính trọng nhau, gia đình không có bữa cơm đoàn tụ ấm cúng. Cha Mẹ tưởng là giấu được con nhưng thật ra con họ biết hết. Ngày xưa, khi con gái của Thầy đi học, lớp học của con có 20 học sinh thì 19 học sinh có gia đình bất hòa, Cha Mẹ ly thân, ly dị. Chúng chê thức ăn của trường không ngon, không ăn thức ăn của trường mà gọi đồ ăn từ bên ngoài mang vào. Thầy hoàn toàn bất ngờ khi nghe con gái kể như vậy.

Hòa Thượng nói: *“Một đứa nhỏ mang tâm lý khập khiễng đi vào đời thì làm sao có thể trở thành người tốt! Khi chúng có những địa vị trong xã hội thì càng nguy hiểm hơn bởi vì tâm lý bất thường trở thành tâm lý hiếu thắng. Một đứa nhỏ sống trong một gia đình hạnh phúc, có Cha Mẹ dạy bảo nghiêm túc thì không thể trở thành những người phạm tội. Trẻ nhỏ bị bỏ rơi, từ nhỏ đến lớn chỉ sống theo bản năng sinh tồn cho nên chúng gần người xấu thì sẽ trở thành người xấu, may mắn gần người tốt thì mới có thể trở thành người tốt. Các bạn hãy nhìn xem, con người ngày nay đã hoàn toàn vứt bỏ nhân nghĩa đạo đức. Vì tranh danh đoạt lợi, tranh giành tiền của mà Cha con không có tình thân, vợ chồng bất hòa, anh em không yêu thương nhau, con cái và Cha Mẹ kiện tụng nhau ra tòa. Những vị quan tòa chắc hẳn rất đau lòng. Nhà không ra nhà thì có việc gì đáng sợ hơn!”*

Bác Hồ nói:

“Trời có bốn mùa: Xuân, hạ, thu, đông,

Đất có bốn phương: Đông, Tây, Nam, Bắc

Người có bốn đức: Cần, kiệm, liêm, chính

Thiếu một phương, thì không thành đất

Thiếu một đức, thì không thành người”.

Vậy mà người ta hoàn toàn vứt bỏ nhân nghĩa đạo đức, xem thường nhân nghĩa đạo đức. Trước đây, họ còn cho rằng nhân nghĩa đạo đức là phong kiến, cổ hủ. Con người không tuân thủ chuẩn mực làm người thì không còn là con người. Cha Mẹ, con cái tranh giành tài sản, vật chất, tiền của, không có tình thân mà chỉ là đối

đầu tranh lợi, vì cái lợi mà không còn nhân nghĩa, đạo nghĩa. Người làm con biết bổn phận thì phải cung kính kính, trên kính dưới nhường.

Người xưa chỉ qua ánh mắt của Vua Cha, đoán biết Vua Cha muốn nhường ngôi cho người con út mà hai người con lớn rủ nhau đi biệt xứ. Họ sẵn sàng tình nguyện rời bỏ cuộc sống vương công quý tộc, trở thành thường dân để Vua Cha được làm theo chí nguyện của mình. Đến ngai vàng mà người xưa còn có thể nhường! Ngày nay, chỉ vì mảnh đất có giá trị vài trăm triệu, vài tỉ bạc mà người thân trong gia đình cư xử với nhau không còn nhân nghĩa.

Một Cô giáo ở Khai Trí hỏi Thầy: *“Bố Mẹ chồng con không tặng mảnh đất to cho người con út nên người con đó không về nhà thăm Cha Mẹ. Chúng con phải làm thế nào?”*. Thầy nói: *“Con nhường miếng đất của con cho người em đó là được!”*. Cô giáo đã nghe lời Thầy, phát tâm nhường miếng đất của mình cho người em. Từ đó trở đi, người em vui vẻ, thường xuyên về thăm hỏi Bố Mẹ, đấm lưng bóp vai cho Bố Mẹ khiến Bố Mẹ an lòng.

Nhân quả tư hào không sót lọt. *“Tư”* là một cọng lông, *“hào”* là một xu một cắc. Cái gì không thuộc về họ mà họ có đoạt lấy thì tương lai đều phải trả lại, ngân hàng phước báu của họ tự động vơi đi. **Chúng ta cần biết đạo lý: Cái gì không phải trả bằng tiền thì phải trả bằng phước báu. Cái gì đáng nhận bằng tiền mà ta không nhận thì ta sẽ nhận bằng phước báu. Người xưa dạy: “Chịu thiệt thòi là phước”. Người nhường nhịn tưởng là chịu thiệt thòi nhưng lại không thiệt thòi.**

Người ngày nay chỉ vì tiền mà phé bỏ đạo nghĩa. Cha con không có tình thân, vợ chồng bất hòa, anh em trở thành oan gia. Viễn cảnh cuộc sống như vậy quá đau lòng! Nhà không ra nhà, nhiều gia đình, gia tộc như vậy thì xóm làng không ra xóm làng. Chúng ta cực lực phát huy chuẩn mực làm người. Điều này quan trọng hơn bao giờ hết. Xã hội ngày nay đã có nhiều người đã phản tỉnh & nhận ra vấn đề.

Có một gia đình ở Mỹ. Một đêm nọ, hai vợ chồng mở cửa phòng con gái ra thì không thấy con đâu vì con gái đi overnight, bị ảnh hưởng theo văn hóa phương Tây. Hai vợ chồng bị sốc, sau đó mới bắt đầu tiếp nhận văn hóa truyền thống, học đạo đức Thánh Hiền, học nữ đức. Văn hóa, giáo dục của người phương Đông khác với phương Tây. Ở nước ngoài, chỉ cần con bị Cha Mẹ đánh đòn để lại một vết thâm, nếu người bạn phát hiện ra thì con có thể kiện Cha Mẹ ra tòa, Cha Mẹ sẽ không có quyền nuôi con nữa.

Ngày xưa, vợ chồng kết hợp hôn nhân với nhau là do chỉ định, sắp đặt của Cha Mẹ. Người làm mai mối, xe duyên cũng rất quan trọng, không làm tùy tiện vì họ hiểu rằng sự kết hợp này rất quan trọng. Hai vợ chồng lấy nhau do sự sắp đặt của Cha Mẹ, thậm chí trước đó họ chưa hề gặp nhau. Họ chỉ gặp nhau một vài lần, tìm hiểu nhau rồi đi đến hôn nhân. Vậy mà họ sống với nhau có 8 – 9 mặt con. Nhiều thế hệ người xưa luôn hiếu thuận Cha Mẹ, vâng lời Cha Mẹ cho nên gia đình hòa thuận.

Hòa Thượng nói: “*Con người hiện tại thì nam nữ bình đẳng, tự do luyện ái, càng ái thế giới càng loạn. Vấn đề ngày một nghiêm trọng, không còn trật tự xã hội. Cha Mẹ là người đi trước, có kinh nghiệm hơn các con. Cha Mẹ nhìn người thì sẽ biết sự kết hợp đó có tốt hay không*”. Thầy Thái nói: “*Cha Mẹ đi cầu khỉ còn nhiều hơn chúng ta đi đường bằng. Cha Mẹ ăn muối còn nhiều hơn chúng ta ăn cơm*”.

Con người vì vật chất mà phớt bỏ nhân nghĩa, đạo nghĩa. Hiện tại tương chừng rất tốt nhưng họ không biết đến hệ lụy trong tương lai. **Chúng ta phát triển khoa học kỹ thuật, phát triển công thương nghiệp nhưng đồng thời phải tiếp nhận giáo dục luân lý đạo đức thì xã hội mới phát triển hài hòa.**

Nếu khu nhà Thầy ở bị mất điện trong một tháng thì Thầy vẫn sống được. Giếng chứa nước mưa. Thầy chứa một nhà củi, than, bếp lò, bếp củi. Từ nhỏ Thầy đã nấu cơm bằng củi & biết dùng bếp than. Đó là năng lực sống. Trong cuộc sống tiện nghi hiện nay, Thầy vẫn biết dùng bếp từ, bếp điện, hòa nhập thế giới hiện đại nhưng vẫn có thể sống đời sống cổ xưa. Những chiến sĩ phải học năng lực sinh tồn để có thể sống trong mọi hoàn cảnh. Những đứa trẻ hiện nay chỉ quen bấm nút. Khi mất điện thì chúng không có cơm ăn.

Điều quan trọng là xã hội phải có chuẩn mực làm người, phải có đạo đức. Người ta yêu chuộng khoa học, phớt bỏ luân lý đạo đức. Chúng ta tôn trọng khoa học hiện đại nhưng vẫn phát huy chuẩn mực làm người. Chúng ta dù bận rộn ra sao vẫn phải duy trì bữa cơm gia đình hàng ngày. Con cái chờ Ông Bà, Bố Mẹ về ăn cơm. Vợ chồng chờ nhau về ăn cơm. Những chi tiết nhỏ nhặt như vậy trong cuộc sống giúp xây dựng tổ ấm. Nếu nhà không ra nhà thì xã hội ngày càng nghiêm trọng.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!